

انحصارطلبی انقلابی گری نیست

کبری آسوپار

دبیر گروه سیاست

یادداشت

از دل دوقطبی روحانی - جلیلی بر محور مناظره کذایی برجای که بحث آن پس از فعال شدن مکانیسم ماشه از فضای مجازی سر برآورد، یک انحصارطلبی قابل تأمل از طرف انقلابی ماجرا هویداست که نباید از کنار آن ساده گذشت. این انحصارطلبی در باطن خود، هم غیریت سازی دارد، هم تکفیر؛ هم خود شیفتگی دارد و هم حق به جانبی همواره؛ در نهایت به آنجا می رسد که «هرکس با ما نیست، علیه ماست». این ما هم بر محور محدود «رأی به کاندیدای انتخاباتی ماه» تعریف می شود و این گزیده در مرزبندی های غیراعلامی - اما اعمالی - جریان می یابد که فلاتی همه مواضعش نادرست و خودش همسوی دشمنان و خط و ربطش منافقانه و غیرانقلابی است، چون به کاندیدای ما رأی نداده و فلاتی همه مواضعش درست و انتقاد به او حرام و خودش انقلابی است، چون به کاندیدای ما رأی داده است. اینکه فقط ما درست می گوئیم، فقط ما متوجه آسیب های برجام شدیم، فقط ما حق را دریافته ایم، فقط ما پشتیبان نظام و رهبری مانده ایم و فقط ما هسته سخت نظام هستیم؛ شاید صرفاً مظلوم نمایی و اگرچیز کردن «تنهایی در مقاومت برای حق» باشد که به لحاظ روانی می تواند مخاطب رایبه دنبال خود بکشد، اما در بطن خود انحصارطلبی خطرناکی دارد. خطرناک از این جهت که اولاً دروغ است، ثانیاً جبهه انقلاب را در یک جمع محدود خلاصه می کند و سایرین را با غیریت سازی می راند، ثالثاً دیگران را با نگاه صفر و صدی تکفیر می کند؛ رابعاً اعتماد مردم را از مسئولان سلب می کند؛ خامساً همه نهاد های جمهوری اسلامی را طرد می کند و وقتی سه قوه و بسیاری فرماندهان نظامی و بزرگان سیاست و حتی تشکیلات مرتبط با رهبری را از دایره انقلاب خارج کردی، دیگر چطور می خواهی از نظامی که اینان اداره اش می کنند، دفاع کنی؟ و بسیاری آسیب های دیگر که همگی به انسجام ملی ضربه می زنند و به دوقطبی ها حتی در جبهه انقلاب اصالت می دهند و باعث تشدید تنش های سیاسی می شوند. اما به نظر می رسد گزاره تثبیت خود به عنوان تنها حامی حق چنان پرزنگ است که اجازه نمی دهد آسیب هایی که این انحصارطلبی بر پیکره نظام می زند، دیده شود.

ادامه در صفحه ۱۴

این متن اصلاً ایدئولوژیک نیست

در مذمت امید

مرتضی درخشان

روزنامه نگار

یادداشت

«اینها اینجا چه کار می کنند؟» «علی هم مثل من از دیدن «جیمی فلوید هاسلینگ، هلندی در ورودی ورزشگاه الشامه تعجب کرده بود! باتشیرت آبی که پرچم کوچک کشورش را روی سینه داشت، برای دیدن بازی ایران و آمریکا به اینجا آمده بود. مهاجم سابق چلسی که مرحوم شفیع موع کزارش بازی اسمش را یک جور خاصی تلفظ می کرد و احتمالاً گفتن نام کامل او خیلی حال می داد! فکر می کردم این ترکیب برای من عجیب ترین صحنه جام جهانی باشد، تا اینکه دو جوان افغانستانی را دیدم که باتشیرت تنگ کشی اوزان، با طرح های عجیب و غریب نامشخص و به رنگ پرچم آمریکا را کمی آن طرف تر دیدم. دوتا جوان که شکم و پهلوهایشان اصلاً مناسب آن سبیل سبز نبود و از خود آمریکایی ها آمریکایی تر تپ زده بودند. هرچه تلاش کردم نرسیدم که با آن ها حرف بزنم، رفتند و قبل از اینکه بتوانم جواب مهم ترین سؤال را بگیرم توی جمعیت گم شدند، اما در تمام مدت صدای مدیر کافه ای در کابل توی گوشم می پیچید: «آمریکایی ها ما را بد بخت کردند!»

مخاطب = مردم

بالاخره دست اروپایی ها ماشه را چکاند و گلوله داغ تحریم ها به سمت ایران شلیک شد. سازمان ملل و شورای امنیت تصمیم گرفتند که تحریم های جهانی قبل از سال ۲۰۱۵ برگردند و از برجام چیزی جز یک خاطره ۱۰ ساله باقی نماند. تلاش دیپلمات ها در این طور مواقع اثر چندانی ندارد؛ غرب تصمیم خودش را گرفته و ما و تعداد کمی از متحدان نیم بندمان هر کاری بکنیم نمی توانیم جلوی اجماع جهانی به رهبری آمریکا بایستیم. حتی در رأی گیری ها هم مشخص است که ما چقدر در دنیای تنها هستیم و آمریکا که خودش هم دیگر عضو برجام نیست چطور می تواند در سازمان ملل خودش علیه ما اجماع سازی کند.

ادامه در صفحه ۱۴

بسته دستوری ترامپ با استقبال نتانیاهاو

و ساده لوحی حکام عربی و اردوغان به دست حماس رسید

آپارتااید ابدی

کارشناسان می گویند طرح مهم وزارت علوم هنوز خیلی کار دارد

لیسانس سه سال بشود یا نه؟

صادرات رکورد ۸ ساله را شکست

ارز آن برمی گردد؟

یک سؤال مهم که تابلوهای میدان فردوسی از ما می پرسند

در دنیا ۲۵ درصد بازار دست پویانمایی هاست، این عدد در ایران ۵ درصد است

سبد مخاطب انیمیشن ایران
خالی است

ترفند عجیب بعضی داروفروش ها

واکسن آنفلوانزا را
با چند دارو باید بخرید

